

Kruciáta proti Českému rozhlasu

Již od časného rána putovaly zástupy pokorných a svaté věci zcela oddaných bojovníků k sídlu vzdělanosti, kde v učebně C31 spočívali mezi tezemi náboženskými vůdci výpravy naší, učení páni profesoři Jančík a Koníř. S vírou v úspěch záměrů svých vyčkávali, dokud neshromáždili jsme se před branou a spořádaně nevstoupili na místo velkého koncilu.

Leč ani jeden z pánů učených nemusel před zástupem vojsk trhat své roucho, aby z něj bylo na šití křížů materiálu dostatek, všichni ti, co před křížem poklekli, mířili k cíli našemu bez sebemenšího úleku či bázně. A to i poté, co dozvěděli jsme se zlých zpráv, že nebude komoňů osedlaných pro nikoho z nás, tudíž musela se naše výprava plahočit po nohách svých vlastních.

Po době dlouhé konečně spatřili jsme pevnost mohutnou, kde za masivní bránou vyčkávali nepřátele našeho příchodu. „Pro svatou věc, kupředu, bojovníci boží!“ zaznělo z úst našich velitelů a my dle rozkazů s tasenými meči vrhli jsme se do útoku. Tu však zaskočení jsme byli, když bránu před námi pázata otevřela a my jsme zděšení seznali, že nepřítel proti nám mečů nepozdvihne, ba naopak, jako ctěné hosty nás vlídným slovem vítali.

Zbraně naše sklidili jsme do závěsů a slovům panny, jež průvodu našeho se ujala, naslouchali jsme bedlivě. „Cha, že jejich slova slyšeti jsou až ke dvoru císaře Svaté říše římské? Snad ke slovu Boží hlasy svých trubačů opovazují se přirovnávati? Ať tedy ukážou, zda pravda je na jejich straně a nezaslouží si na hranicích hořet!“ volal jsem. A má slova byla vyslyšena.

Do síně roztodivné, mnoha přístroje nikdy neviděnými vyplněné, uvedeni byli jsme, kde ti z nás, co na cti své nelpěli nabídli hlasy své ku zkoušce pravdy. A hle, přístroje pánů pevnosti měnily tichá slova jejich na bouřlivé klení a bédování. Nikdy nikdo z nás nespatřil herolda s hlasem takové síly. I museli jsme smeknouti a nadále již věřili jsme každému slovu jejich.

Že však přítomnost naše vyžadovala si úcty, o tom sebemenších pochyb nebylo. Sám jeden z trubačů, při hlášení zpráv svých k lůze nejprostší i privilegovaným pánům nejurozenějším, zadrhl se ve slově při pohledu na nás a v děsu před ztrátou hrdla musel rychle svůj přerek napravovati.

Mnohých sáhů nakráčeli jsme po schodech z chladného mramoru, než konečně zazněla slova, na která všichni čekali jsme: „Nyní ubereme kroky své k jídelně!“ Avšak jaké zvrácené dílo tyčilo se na místě hodovních stolů. Místo, kdež ve snaze uchovati své hlasy a své písne pro generace následující, zpívali bardi do přístrojů, by tak je na disky železné přenesli a panstvu bohatému, vlastníci přístroje pro čtení šifer těchto disků, zpřístupnili.

Věcí nám neznámých do doby té mnoho jsme se dozvěděli. A tak s uspokojením (alespoň nějakým, když už k boji nedošlo) navraceli jsme se k domovům svým, kde již rodiny naše dychtící slyšet zážitků našich, vyčkávaly nás.

Zpravodajství R1 Lyra

Další z cest během našeho projektu věnovanému poznávání zpravodajských médií vedla nás směrem na Střekov, kde hned vedle dentální ordinace Ivana Fryčka sídlí ústecká regionální televize Lyra.

Věru, poznali jsme zde mnohých věcí rozličných, veřejnosti široké známých i neznámých. Ale zpět na začátek. V dlouhé řadě, složené ze dvojic účastníků projektu, připomínající silně vojenskou formaci, do které jsme se znovu semkli po dlouhém zahálení na lavičkách v parku, přiřazili jsme ku dvěřím bloku budov, kde jak známo, měla televize sídlit. Jen málokteré z nás napadlo přemýšlet nad velikostí komplexu, do kterého jsme vcházeli, předem. Byli jsme jí totiž nemálo zaskočení.

Sotva se dalo v úzkých chodbách hnouti a tak nebyla v strkanici nouze o hrubá slova, lokty v břiších našich pěstní (a mnohdy i nožní) zápasy. Ni pracovníci TV Lyra nezůstali nevyvedeni z míry, když spatřili, v jak hojném počtu dostavit ráčili jsme se. Aby nedošlo v úzkých prostorách k vraždě, museli učitelé rychle začít přemýšlet o kompromisu. Událo se tak, že pod oběma standartami jejich rozdělili jsme se na půle, takže každé směřovala dle svých kroků.

Nemohu opomenout, že většina z těch, co kráčeli pod zástavou pana učitele Jančíka, byla ráda, že nemusela vyrazit do boje přímo. Druhá polovina totiž mířila přímo do studií, kde byla vystavena na milost a nemilost redaktorce, kameramanům a jejich úmyslům. Já sám byl jsem našťestí tomuto nešťestí ušetřen. Mohl jsem se s polovinou prvního z pánů profesorů pohodlně usadit na stole v konferenční místnosti, neb mí draží kolegové zabrali veškerá jiná místa ku sezení, a naslouchati výkladu marketingové manažerky.

Do té doby mnozí z nás možná netušili, jak moc jsou televizní štáby po celé republice propojeny. V každém regionu totiž existuje regionální televize, které všechny spolupracují pod zástavou vysílací sítě R1. V olomouckém kraji tak panuje televize R1 Morava, na Vysočině nepřekvapivě R1 Vysočina, ale plzeňskému kraji vévodí TV R1 Zak, v kraji karlovarském to je R1 Vřídlo, v libereckém kraji pak R1 Genus. Možná není důvod, proč by se měly regionální televize spolu paktovat, ale všechny spojuje spolupráce s celonárodním zpravodajstvím TV Prima, kterážto stanice ostatně regionálním televizím umožňuje v čase 17:40-18:00 vysílat své programy. Výměnou za to je štáb R1 povinen odvést TV Prima daň jedné až dvou zpráv, které budou v celonárodním zpravodajském vysílání zveřejněny.

I přes nepohodlí na stole jsem přednášce přímo blahořečil. Vzápětí totiž mělo nastat něco horšího. Druhá půle navrátila se ze studií a my museli jsme zaujmout jejich místo tam, kde jest možno ve vteřině jediné pozbýt veškeré své cti. Ve studiích sice zažili jsme další přednášku o vstupování TV R1 Lyra do vysílání TV Prima, ale byli jsme také vystaveni objektivům kamer, před které někteří nešťastníci (včetně pana profesora) museli předstoupit a předčítat věcí různorodých. Já zavčasu jsem se nebezpečí tomuto vyvaroval a skryl jsem se ve stínu kol kameramana. Svě cti jsem tak zachránil a jen jsem se usmíval nad výkony obětních beránek před objektivy.

I když o cti mnohých se to říci nedá, přežili jsme exkurzi tuto, avšak neodcházeli jsme šťastni, neb ještě jedna cesta stála vyzývavě před námi. Cesta do redakce Deníku ústeckého.

Redakce Ústeckého Deníku

Naše cesta odebírala se dále k budově mnohem prostornější než byl štáb televizní stanice R1 Lyrá. Byla to tentokrát redakce Deníku, samozřejmě ústeckého. Noviny tyto nebyly snad neznámy nikomu z členů výpravy, přesto nemohl být zanedbán výklad.

Hned na úvod byli jsme uvedeni do síně to kancelářské, samotnému šéfredaktorovi náležící. Muž tento sportovně zaměřený zdál se býti zřejmě jediným, kdož věděl o naší výpravě za účelem seznámení se s prací redakce novin. Právě proto setkávali jsme se s nezájmem redaktorů o nás, což mnohé z nás utvrdilo v tom, že osazenstvo redakce naší výpravou potěšeno nijak není. Jen několik málo jedinců uvědomilo si, jak tomu skutečně bylo.

Exkurze se díky nezájmu převážné většiny redaktorů nesla v poněkud ponurém dojmu. Byly zde naštěstí výjimky, jako byl rozmluvený redaktor kultury, nebo samozřejmě náš průvodce, editor. Já osobně jsem si exkurzi velmi užil, už jen pro blízký vztah k novinám, tedy, až na malý nedostatek míst ku sezení. Mé nohy a záda tak zažívaly muka, na která bylo duševní uspokojení mé příliš krátké.

Naše neohlášená návštěva ale byla redaktory využita, když se někteří z nás odebrali s naším editorským průvodcem do síně k focení pro následnou anketu, která již druhé den byla uveřejněna na titulní stránce Deníku. Otázka byla mé osobě velmi blízká, ale já sám jsem se odpovídání do ankety vyhnul. Sám jsem ve svém nitru neměl o odpovědi jasno. Otázka totiž zněla: „*Jak dopadne čtvrtfinálový zápas mistrovství světa v ledním hokeji mezi ČR a USA a odkud budete fandit?*“

Odebrali jsme se tak s dalšími takovými na schody, které nám konečně nabídly místa k sezení, a rozebírali jsme své dojmy z exkurzí. Hned po skončení fotografování a dotazování některých z nás jsme opět zaujali místa v naší vojenské formaci a vyrazili jsme zpět ku škole po dvou výborně strávených dnech.